

Biogram Aleksandra Kamińskiego

Dzieciństwo i młodość

Aleksander Kamiński urodził się dnia 28 stycznia 1903 roku w Warszawie. Nie miał łatwego dzieciństwa. Chłopięce lata oraz okres dojrzewania spędził w Rosji. W 1905 wyjechał wraz z rodzicami do Kijowa. Tam uczęszczał do rosyjskiej szkoły powszechnej, w której ukończył cztery klasy. Przez śmierć swojego ojca w 1911 roku chłopiec był zmuszony rozpocząć pracę jako goniec w banku. Jednak powrócił do Polski w 1921 roku, gdzie kontynuował naukę w gimnazjum Kazimierza Kulwiecia. Ową szkołę ukończył z wynikiem bardzo dobrym. Następnie rozpoczął studia na Uniwersytecie Warszawskim, podjął kierunek historyczny. Osiągnął dyplom magistra filozofii w zakresie historii. Już w czasie studiów podejmował prace zarobkowe. Od 1922 r. pracował w szkole w Pruszkowie na etacie pomocnika wychowawcy, a następnie sam objął to stanowisko. Ponadto od 1929 r. pracował jako historyk, wykładając w gimnazjum im. Św. Stanisława Kostki w Warszawie. Był również współzałożycielem oraz następnie członkiem władz Związku Zawodowego Wychowawców.

Działalność w ZHP

Rok 1922 był przełomowym okresem w życiu Aleksandra Kamińskiego, ponieważ został mianowany na przodownika harcerstwa (ówczesny stopień) z zaliczeniem służby od lata 1921 roku, zaś rozkazem z dnia 30 czerwca 1924 r. został mianowany na podharcemistrza. Już po trzech latach został samym harcemistrzem. Warto zauważyć, że od 1923 r. był drużynowym brygady założonej bez siebie – 1. Pruszkowskiej Drużyny Harcerzy im. Stefana Czarnieckiego oraz 3. Pruszkowskiej Drużyny Harcerzy im. Tomasza Zana. Ponadto pełnił obowiązki zastępcy komendanta Pruszkowskiego Hufca ZHP. Aleksander udzielał się również w lokalnym piśmie, prowadząc stałą rubrykę, której tytuł brzmiał "Życie harcerskie". Objął stanowiska komendanta w Pruszkowskim Hufcu ZHP oraz Chorągwi Mazowieckiej ZHP w latach od 1925 – 1929 r., został również drużynowym 6. WDH. Podczas pełnienia funkcji i obowiązków napisał opowiadania, które były podręcznikami dla instruktorów zuchowych, m. in. "Książka wodza zuchów" (1933) czy "Krąg rady" (1935). Największym osiągnięciem harcerskim naszego bohatera było prowadzenie międzynarodowego kursu zuchowego w Brennej. Ponadto stanął na czele polskiej delegacji na międzynarodowej konferencji instruktorów zuchowych w Gilwell.

Wojna - udział w obronie Polski

Kiedy rozpoczęła się wojna, Aleksander został zmuszony do ewakuacji ze Śląska do Warszawy. Przybył 12 września do stolicy, gdzie wszedł do grona członków Komendy Wojennego Pogotowia Harcerzy. Po przegranej bitwie obronnej Polski przybrał nową tożsamość - Aleksander Kędziński. Przyjmował także wiele pseudonimów, były to m.in. "Dąbrowski", "Juliusz Górecki", "Hubert", "Kamyk" czy "Kaźmierczak". W październiku 1939 r. stał się członkiem ścisłej Kwatery Głównej Szarych Szeregów. Dodatkowo pracował jako dziennikarz w konspiracyjnym "Biuletynie Informacyjnym". Relacjonował tam najważniejsze doniesienia, wydarzenia i informacje, np. z akcji "Pod Arsenalem". Służył w

oddziałach Armii Krajowej. Brał aktywny udział w powstaniu warszawskim - uczestniczył w działaniach organizacji występujących przeciwko wrogom, np. Mały Sabotaż czy akcje dywersyjne (od początku 1943r.). Był założycielem stowarzyszenia wojennego „Wawer”. Pomagał młodzieży i dzieciom w przetrwaniu wojny, kierował na dobrą drogę w życiu, wspomagał wartościową radą, pomagał im materialnie. Kamyk był również szefem Biura Informacji i Propagandy Okręgu Stołecznego w Armii Krajowej oraz członkiem kierownictwa Szarych Szeregów. W Szarych Szeregach pomagał w organizacji oraz działaniach, zraszając młodych ludzi. Podczas wojny napisał książki związane z jego dotychczasowym życiem oraz środowiskiem, w którym przebywał. Są to np. „Kamienie na szaniec” czy „Wielka gra”. Po upadku powstania warszawskiego bohater przestał uczestniczyć w działaniach konspiracyjnych.

Dalsze losy - okres powojenny

Po zakończeniu akcji wojennych Kamińskiego powołano do Tymczasowej Naczelnej Rady Harcerskiej. Udzielał się również w harcerstwie, jednak z zajmowanego stanowiska został zwolniony ze względu na przekonania niezgodne z poglądami ówczesnej władzy. Później zajął się pisaniem pracy doktorskiej z zakresu pedagogiki, którą udało mu się obronić na Uniwersytecie Łódzkim. Na tym uniwersytecie był asystentem, a potem kierownikiem katedry na wydziale Pedagogiki Społecznej. W 1958 roku ponownie wrócił do zajęć związanych z Naczelną Radą Harcerską. Wycofał się z tych działań, ponieważ organizacja była coraz bardziej upolityczniana. W 1969 roku uzyskał tytuł profesora. Natomiast w 1972 roku odszedł na emeryturę oraz przeprowadził się do Warszawy.

Schyłek życia i śmierć

Aleksander Kamiński zmarł 15 marca 1978 roku. Został pochowany na cmentarzu na Powązkach w Warszawie, obok grobów przyjaciół i bohaterów jego książki „Kamienie na szaniec” – Zośki, Alka i Rudego.

Odnaczenia za zasługi

Aleksander Kamiński za swoje zasługi dla ojczyzny – Rzeczypospolitej Polski, otrzymał wiele odznaczeń wojennych, artystycznych, jak i społecznych: nagrodę Fundacji im. Alfreda Jurzykowskiego, nagrodę miasta Łodzi, Krzyż Komandorski Orderu Odrodzenia Polski, Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski, Krzyż Walecznych, Złoty Krzyż Zasługi z Mieczami, Krzyż „Za Zasługi dla ZHP”, Medal „Sprawiedliwy Wśród Narodów Świata”.